

Vigasztalás

Időpont: Szentháromság utáni 12. vasárnap, 1955. augusztus 28.

Alapige: Ézsaiás 54:7-10.

Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; Búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.

A mai szent lecke a biblia egyik leghatalmasabb vigasztaló szakasza. Fontos ige, drága vigasztalás azok számára, akik nyomorúságban vannak s terhüket növeli az a belső szorongás, mely azt mondja nekik, hogy haragszik rájuk s elhagyta őket Isten. Eredetileg is a babiloni fogságban szenvedő népnek szólt ez az üzenet. Azóta is sok, kísértésben vergődő népnek és egyénnek életében vált megtartó erővé. Mi ennek az igének a vigasztalása?

1. Isten tud haragudni. Ez az első üzenet az Isten haragjától féltő s az alatt szenvedő népnek.

Mikor jó dolgunk van, mindig elfelejtkezünk arról, hogy Isten haragudni is tud. Azt hisszük, hogy csak szeretni, gondot viselni, hordozni tud. Ezért nincs bennünk félelem a bűn elkövetésekor sem. Ez a gondolat velünk jön akkor is, mikor beborul fölöttünk az ég s viharfelhők tornyosulnak a látóhatáron. Egyszerűen nem akarjuk elhinni, hogy Isten haragudni is tud, s ez hamis biztonságérzetbe ringat minket. Ebből a hamis biztonságérzetből akar Isten felrázni minket, mikor megmondja, hogy Ő haragudni is tud. Reagál a bűnre. Ebben az igében azt mondja, hogy búsul az ember bűne fölött, felbuzdul miatta, tehát nem csupán tétlen fájdalommal szemléli az ember gonoszságát, hanem a bűn felborzolja Isten nyugalmát s haragra ingerli Őt. Ez a haragja tettekben is megnyilvánul. Előbb megfedd, összeszid, azután elrejtí orcáját. Ezt nevezi az ige így: elhagytalak. /7-8. v./ Érdekes, hogy itt meg sem említi Isten haragjának azt a megjelenését, mikor előveszi vesszejét, botját, ostorát s megver minket haragjában. Ez is azt mutatja, hogy amíg szóval és lelki hatással boldogul velünk, addig nem veszi elő a vesszőt.

Ez mind így igaz, de hol van ebben a vigasztalás? Abban van a vigasztalás, hogy Isten haragjának meglátása befelé tekintésre, önvizsgálatra, bűnlátásra kényszerít minket, s mindezzel bűneink megérdemelt büntetésének alázatos elhordozására nevel.

Ezen kívül az is vigasztal, hogy Isten haragja azt mutatja: nem adta még fel Isten velünk kapcsolatban a reményt. Zsid. 12:8. szerint Isten csak a korcsokat nem bünteti, akik nevelhetetlenek. Ha tehát még haragszik rám, akkor még vagyok valaki a számára s ha büntet, akkor még van reménye a megtérésemhez.

2. Isten nem tud sokáig haragudni. Ez a második üzenet az Isten haragjától féltő s az alatt szenvedő népnek. Így szól ugyanis az Úr: "Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy pillanatig előtted, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad." /7-8. v./

Isten tehát azt mondja önmagáról, hogy Ő csak egy pillanatig tud haragudni. Ez a pillanat persze Isten pillanata és nem emberi szempillantás. Isten időmértéke egészen más. Ő mindent az örökkévalóság szempontjából néz s ezért ezer esztendő is csak annyi Előtte, mint egy nap. /II. Péter 3:8./ Mikor először hangzott el ez az ige a babiloni fogságban szenvedő népnek, akkor is 70 esztendőt jelentett ez az isteni szempillantás. Ezt elhordozni, s egy pillanatnak tekinteni nem könnyű dolog. A szenvedés éjszakájában Isten népe számára is ólomlábakon jár az óra. Amikor azután túl van rajta az ember, visszafelé nézve már tudja pillanatnak tekinteni a hosszú szenvedést is, a hívő azonban, épp azért, mert hívő, előlegezni tudja ezt a látást, a szenvedés alatt is tud az örökkévalóság mértékével mérni. Ezért tud Pál, sokat szenvedő apostol is így szólni: "A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk." /II. Kor. 4:17./ Sőt még olyan jelentéktelennek is tudja nézni szenvedését, hogy el is felejtí. Jézus mondja: "Az asszony, mikor szül, szomorúságban van, de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra." /Ján. 16:21./

Hogy Istennek alaptermészete a könyörület, haragja pedig mindig csak ideiglenes kilengés ebből az alaptermészetből, azt a golgothai kereszt mutatja legjobban. Haragját úgy önti ki ott a bűnös emberiségre, hogy haragjának poharát Fiával itatja ki s a bűnös ember büntetését Fiára rója.

Legyen ez elég vigasztalásnak a te számodra is, mikor Isten haragjának pillanata alatt szenvedsz!

3. Isten ismételten is meg tud bocsátani. Ez a harmadik üzenet az Isten haragjától félő s az alatt szenvedő népnek.

Az igében a szempillantásig tartó haraggal szemben úgy állítja be Isten az Ő irgalmasságát, hogy az nagy és örök. A 9. versben még közelebbről is megrajzolja, mikor ezt mondja: "rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek".

Az irgalom nagyságát az idő méri. Kétféle vonatkozásban is. Aki igazán megbocsát, az a szíve mélyén sem őriz többé haragot, neheztelést, vagy ellenszenvet a megbocsátott bűn miatt, sose tér többé vissza reá, nem hányja fel a bűnösnek, nem emlegeti a kegyelmét. A szó szoros értelmében a háta mögé vetette. Az igazi bűnbocsánat olyan nagy, hogy el tudja felejteni a bűnt. Isten ilyenek mondja a saját irgalmasságát.

Más vonatkozásban is próbája az irgalmasságnak az idő. Az igazi irgalom örök, tehát állandó. Ismételten is meg tud bocsátani. Magunkról tudjuk, hogy először könnyen megy a bocsánat, másodsor már nehezebben adjuk, harmadszor már bizalmatlankodunk, negyedszer már megfontolás tárgyává tesszük, hogy egyáltalán szabad-e megbocsátanunk. Isten azonban meg tud bocsátani nemcsak hétszer, hanem hetvenhétszer, sőt hétszer hetvenhétszer is. /Máté 18:22./ Mindaddig, míg a leghalványabb reménysége is van arra, hogy megtérünk. Aki pedig szeret, az mindig remél, s aki remél, az meg tud bocsátani.

Persze ez nem jelenti azt, hogy Isten türelme végtelen. Egyszer az Ő reménye is elfogy, egyszer Ő is úgy látja, hogy immár minden hiába, s akkor elfogy az Ő türelme is és nincs többé bocsánat. Ezt a türelmi időt is szabad azonban isteni időmértékkel mérni, nem pedig a mi emberi türelmetlenségünkkel.

Nem mersz Isten elé állani, haragjával szembenézni? Már ígérni sem mersz Neki, mert érzed, hogy szavadnak nincs többé becsülete Isten előtt? Állj a Krisztus vérének védelme alá, s hidd, szegény meggyötört lélek, hogy van még számodra is bocsánat!

4. Isten ígéretére is lehet számítani. Ez az ige negyedik üzenete az Isten haragjától félő s az alatt szenvedő népnek. "Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad." /9-10. v./

Isten azt ígéri kegyelembe fogadott népének, hogy meg fogja tartani ebben a kegyelemben. Nagy ígéret. Isten is úgy érzi, hogy ilyen nagy ígéret megerősítésre szorul. Kétféleképpen erősíti meg ígéretét. Először egy példával. Emlékezteti népét arra, hogy az

özönvíz után is tett egy nagy ígéretet. Ez az ígéret akkor így szólt: "Nem átkozom meg többé a földet az emberért... Ennek utána míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek." /I. Móz. 8:21-22./ Évezredek teltek el már azóta, az emberiség újra meg újra rászolgált arra, hogy lesöpörje Isten a föld színéről s világhatalmát bocsásson ránk, mégsem történt így. Rendesen folyik a föld élete. Ebben az esztendőben is volt aratás. Nem azért, mert mi vetettünk, hanem azért, mert Isten megtartja ígéretét. Így tartja meg Isten a kegyelem ígéretét is.

A másik, amivel megerősíti ezt az ígét, az, hogy megesküszik reá. /9. v./ Akinek minden szava igen és ámen, sőt minden szava egyben tett is már, hogyan lehetne és kellene Annak esküjében feltétlenül megbízni s arra számítani!

Igen ám! De a történelem azt mutatja, hogy ez az ígéret nem teljesedett egészen be. Igaz ugyan, hogy a babiloni fogságnak egyszer vége lett, a szétszórt nép egyszer újra összegyűlhetett, városát és templomát megépíthette, de Jeruzsálem 500 év múlva mégis a pogány rómaiak kezére került, a város és a templom a pusztítás dühének áldozatává lett s a nép maga szétszóratott a szélrózsa minden irányába. Nem ellenkezik ez a tény az ígében foglalt ígérettel? Nem! Ebben a tényben egy nagy figyelmeztetés van. Isten nem távozik el az embertől, de az ember eltávozhatik Istentől. Isten tartja az ígéretét, de az ember kizárhatja magát Isten ígéretéből. Izrael elvetette Krisztust, nem ismerte meg meglátogatásának idejét, eldobta magától, akik békességére valók lettek volna, azért rendült meg békességének szövetsége Istennel is. /Luk. 19:41-44./ Amikor majd Róma 11:25-26. reménysége szerint ez a nép megtér Krisztusához, újra belekerül az ígéret birodalmába.

Csodálatos drága vigasztalás ez az ige. Tanuld meg jól, mert nem tudod, mikor lesz rá szükséged! Ha jól megtanultad, akkor jöhet rád nehéz idő, melyben az emberi szem nem lát mást, csak Isten haragját, te azonban István vértanúval kínos halál közepette is megnyílt egeket látsz és csendesen elaludsz. /Ap. csel. 7:56-60./ Ámen.